

Εορτάστηκε η μνήμη του Οσίου Σάββα του εν Καλύμνω στη Σύμη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύμης, Τήλου, Χάλκης και Καστελλορίζου

Σήμερα 18η Απριλίου 2021, Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σύμης κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στον Όρθρο και τέλεσε την Θεία Λειτουργία στην Ενορία του Αγίου Αθανασίου Σύμης, όπου εορτάστηκε και η ιερά μνήμη του Οσίου Σάββα του εν Καλύμνω.

Αναφέρεται δε, ότι στο κτιριακό συγκρότημα του μεγαλοπρεπούς αυτού Ναού, τιμάται επ' ονόματι του συγκεκριμένου Αγίου Παρεκκλήσιο, όπου προς αγιασμόν των πιστών φυλάσσεται ως μέγας πνευματικός θησαυρός η Εικόνα του Οσίου, ευλογία της Ιεράς Μονής Αγίων Πάντων της Καλύμνου, όπου ο Άγιος εγκαταβίωσε

και θεοφιλώς ασκήτευσε.

Ο Σεβασμιώτατος συλλειτουργήσε μετά του Εφημερίου του Ι. Ναού, Οικονόμου π. Ελευθερίου Οθίτη και του Διακόνου του π. Γεωργίου Κακακιού, ψαλλόντων των κ. Γεωργίου Μοσκιού, Εμμανουήλ Κυπριώτη και Μερκουρίου γιανναρά, ενώ κατά την διακονία του ευαγγελικού λόγου, ανεφέρθη στην σημερινή περικοπή, κατά την διήγηση της οποίας ο Κύριος πορεύεται με τους δώδεκα μαθητές Του προς τα Ιεροσόλυμα, προλέγοντας σ' αυτούς το επικείμενο Πάθος του. Οι δύο εξ αυτών, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης που, όπως και οι λοιποί, στερούνται ακόμα τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, απευθύνουν προς τον Διδάσκαλό τους το ακόλουθο αίτημα: **«Διδάσκαλε, θέλουμε να μας κάνεις τη χάρη που θα σου ζητήσουμε. Όταν θα εγκαθιδρύσεις την Βασιλεία σου, βάλε μας να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου κι ο άλλος στα αριστερά σου».**

Εκείνος δεν αγανακτεί για το παράλογο αυτό αίτημα, αλλά αφού προηγουμένως τους δείχνει το δρόμο του πάθους και της θυσίας χρησιμοποιεί την κατάλληλη αυτή ευκαιρία για να απευθύνει σ' όλους τους μαθητές Του τα ακόλουθα βαρυσήμαντα λόγια που συνιστούν και το κέντρο της ευαγγελικής περικοπής:

Ξέρετε ότι αυτοί που θεωρούνται ηγέτες των εθνών ασκούν απόλυτη εξουσία πάνω τους, και οι άρχοντές τους τα καταδυναστεύουν. Σ' εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό, αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας πρέπει να γίνει υπηρέτης σας, και όποιος από εσάς θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων. Γιατί και ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή Του λύτρο για όλους».

Τα λόγια αυτά μας δίνουν το πραγματικό νόημα και περιεχόμενο της ηγεσίας, είτε γενικά στην κοινωνία, είτε ειδικότερα μέσα στην Εκκλησία. Το νόημα αυτό μπορεί να συνοψισθεί στη φράση ότι η ηγεσία είναι ταπείνωση και διακονία. Οι άρχοντες και ηγέτες των εθνών καταδυναστεύουν και κατεξουσιάζουν τους υπηκόους τους, κάνοντας όχι απλώς χρήση αλλά και κατάχρηση της εξουσίας, όπως φαίνεται από τα σύνθετα ρήματα με το «κατά» που χρησιμοποιεί ο Κύριος. Το μεγαλείο όμως του χριστιανού ηγέτη δεν βρίσκεται στην εξουσία και στον πειρασμό που

εμφωλεύει σ' αυτόν που την έχει, αλλά στη διακονία, στην προσφορά του εαυτού του για τους άλλους. Οι λέξεις «διάκονος» και «δούλος» που χρησιμοποιούνται από τον Χριστό, αποκαλύπτουν και υπογραμμίζουν την αποστολή του ηγέτη, μέσα στον κόσμο. Δεν είναι πηγή δυνάμεως η εξουσία και το αξίωμα που έχει κανείς, αλλά αφορμή και μέσο διακονίας. Η αποστολή αυτή απορρέει από το παράδειγμα του ίδιου του θεμελιωτή της Εκκλησίας μας που δεν ήλθε στον κόσμο για να διακονηθεί αλλά για να διακονήσει και να προσφέρει τη ζωή Του λύτρο για την ανθρωπότητα.

Τα λόγια αυτά λέγονται από τον Χριστό στους μαθητές Του λίγο ακριβώς πριν από το πάθος Του και η αγία μας Εκκλησία όρισε την ανάγνωση της σχετικής περικοπής μία εβδομάδα πριν από την εβδομάδα του Πάθους, για να υπενθυμίσει στον κάθε χριστιανό που έχει κάποια εξουσία στα χέρια του, είτε μικρή είτε μεγάλη, ότι η σκέψη του πρέπει να είναι στραμμένη στη διακονία και στο πάθος, αν θέλει να είναι πραγματικός μαθητής του Χριστού.

Ένας τέτοιος αυθεντικός διάκονος του κυριακού αμπελώνος, αναδείχθηκε και ο σήμερα τιμώμενος Άγιος Σάββας ο οποίος με την κατά Θεόν βιωτή του, είχε ως αποτέλεσμα την καλλιέργεια μεγάλης και μέχρι σήμερα ζώσης πνευματικότητας στην ευλογημένη Νήσο της Καλύμνου και εν γένει στα Δωδεκάνησα.

Ο Βίος του Αγίου Σάββα εν Καλύμνω όπως τον αναφέρει η Ιερά Μητρόπολη Σύμης:

Ὁ θεόφρων πατήρ ἡμῶν Σάββας ὁ νέος ὁ ἐν Καλύμνω, γεννήθηκε τὸ ἔτος 1862 στὴν Ἡρακλείτσα τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης ἀπὸ πτωχοῦς γονεῖς, τὸν Κωνσταντῖνο, ποὺ ἀσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μικροπωλητοῦ καὶ τὴν Σμαραγδὴ. Ἦταν μοναχοπαίδι καὶ κατὰ τὸ βάπτισμα ἔλαβε τὸ ὄνομα Βασίλειος. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ἦταν πιστὸς καὶ εὐσεβής. Ἀφοῦ τελείωσε τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο δὲν συνέχισε τὶς σπουδὲς του στὸ γυμνάσιο καὶ ὁ πατέρας του, τοῦ ἄνοιξε ἓνα μαγαζί. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Χριστὸ μεγάλωνε καὶ ἐνῶ μόλις βρισκόταν στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, εἶχε κατασταλάξει, ὅτι ἡ καρδιά του ποθοῦσε τὴν μοναχικὴ πολιτεία.

Μόλις σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, ὁ νεαρὸς Βασίλειος ἄφησε τὴν δουλειὰ του καὶ ἔφυγε, διότι ἡ ψυχὴ του ποθοῦσε κάτι ἄλλο, μία ἄλλη, διαφορετικὴ ζωὴ. Κατευθύνεται στὸ Ἅγιον Ὅρος, στὴν Ἱερὰ Σκήτη τῆς Ἀγίας Ἄννης, ὅπου ἐπὶ δώδεκα ἔτη ζεῖ πλέον μὲ προσευχὴ καὶ αὐστηρὴ ἄσκηση. Στὴν συνέχεια φτάνει προσκυνητὴς τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἐλπίζοντας πάντα στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἰσέρχεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Χοζεβᾶ, ὅπου ἔπειτα ἀπὸ τριετὴ ἐνάρετο βίον κείρεται μοναχὸς τὸ 1890 καὶ ἀργότερα, τὸ ἔτος 1894, ἀποστέλλεται ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς, Καλλίνικο, στὴν Σκήτη τῆς Ἀγίας Ἄννης, γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ στὴν ἀγιογραφία.

Τὸ 1902 χειροτονεῖται διάκονος καὶ τὸ ἐπόμενο ἔτος πρεσβύτερος. Διακονεῖ μέχρι τὸ ἔτος 1906 ὡς ἐφημέριος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τὸ 1916 ὕστερα ἀπὸ 26 χρόνια περίπου παραμονῆς στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι σφραγίζει μία ὥραϊα ἀσκητικὴ ζωὴ, πλήρη πνευματικῆς καρποφορίας. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου καὶ μεταβαίνει στὴ νῆσο Πάτμο, ὅπου διαμένει δυὸ χρόνια καὶ ἱστορεῖ δυὸ εἰκόνες στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς.

Ἐπειτα ἔρχεται στὴν Ἀθήνα, ὅπου πληροφορεῖται ὅτι τὸν ἀναζητεῖ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος. Μεταβαίνει στὴν Αἴγινα καὶ διακονεῖ τὸν Ἅγιο μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του. Ἡ συγκαταβίωση μὲ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο συνέβαλε πολὺ στὴν πνευματικὴ του πρόοδο. Ὅταν ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἐκοιμήθη, ὁ Ὅσιος Σάββας ἔμεινε ἔγκλειστος στὸ κελλί του μὲ προσευχὴ γιὰ σαράντα ἡμέρες, ἀγιογραφώντας τὴν πρώτη εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου.

Στὴν Αἴγινα παραμένει μέχρι τὸ ἔτος 1926. Ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Ἀθήνα, διότι στὴ Μονὴ προσέρχεται πολὺς κόσμος καὶ ὁ θόρυβος τὸν κουράζει. Στὴν Ἀθήνα συναντᾷ τὸν Καλύμνιο Γεράσιμο Ζερβό, ὁ ὁποῖος τὸν φιλοξενεῖ στὸ σπίτι του καὶ τὸν πείθει

τελικὰ νὰ μεταβεῖ στήν Κάλυμνο.

Μετὰ ἀπὸ θεία φώτιση, καταλήγει στήν μονή τῶν Ἀγίων Πάντων, τήν ὁποία ἀνακαινίζει καί στὸν τόπο αὐτὸ ξεκινᾷ μία ἔντονη πνευματικὴ ζωὴ καὶ δραστηριότητα. Τὰ χαρίσματά του ἀρχίζουν νὰ ξεδιπλώνονται, ἀλλὰ καὶ νὰ αὐξάνονται.

Στὴν Μονὴ τότε ζοῦσαν λίγες Μοναχές, τίς ὁποῖες ὁ Ἅγιος Σάββας διακονοῦσε μὲ ταπείνωση ὡς Λειτουργὸς τῶν ἱ. Ἀκολουθιῶν καὶ Πνευματικὸς στό ἱ. Μυστήριον τῆς Ἑξομολογήσεως καὶ διαποιμάνσεως. Ὁ καθημερινὸς του μοναχικὸς βίος περιλαμβάνει τὴν ἀγιογραφία καὶ τὴν βυζαντινὴ μουσικὴ, ποὺ γνώριζε καλά καὶ μάλιστα προσπάθησε νὰ μεταδώσει καὶ σὲ ἄλλους.

Ἐπίσης ἀγαποῦσε τὴν τέλεση τῶν ἱ. Μυστηρίων καὶ κυρίως τὴν Θεία Εὐχαριστία, τὴν ὁποία φαίνεται ὅτι ἰδιαιτέρως ζοῦσε. Οἱ διηγήσεις περιγράφουν ὅτι συχνὰ συλλειτουργοῦσε μὲ ἁγίους καὶ ἀγγέλους. Ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριον τῆς Ἑξομολόγησιν ὑπηρετοῦσε μὲ φόβον Θεοῦ καὶ διάκριση μεγάλη. Ἦταν ἐπιεικὴς καὶ εὐσπλαχνος μὲ τίς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων, δὲν ἀνεχόταν ὅμως τὴν βλασφημία καὶ τὴν κατάκριση.

Ἡ προσευχή ἦταν καθημερινὰ τὸ κύριον πνευματικὸν τοῦ ἔργου. Συχνὰ δάκρυζε καὶ μὲ πόθον παρακαλοῦσε γιὰ τὴν μετάνοιαν τῶν πνευματικῶν τοῦ παιδιῶν. Διδάσκει μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ τὸ παράδειγμά του. Βοηθᾷ χῆρες, ὀρφανὰ καὶ φτωχοὺς, ἀπὸ τὰ ἔσοδα τῆς ἀγιογραφίας. Ζεῖ μὲ ταπείνωση, ἄσκηση, ἀφιλοχρηματία καὶ προσφορά, ὥστε τὸ ἀγγελικὸν παράδειγμά του νὰ ἐνθουμοῦνται μὲ δάκρυα καὶ συγκίνηση ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν.

Ἐπίσης, ἔκανε ἰδιαίτερη προσευχή γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν Δωδεκανήσων, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνα τὰ χρόνια βρίσκονταν κάτω ἀπὸ ἰταλικὴ κατοχή. Οἱ ἐτερόδοξοι κατακτητὲς, προσπαθοῦσαν νὰ ἀφελληνίσουν τὰ νησιά μας καὶ νὰ ἀποκόψουν τοὺς Ἑλληνας κατοίκους ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Ὀρθόδοξον πίστην, κλείνοντας τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα καὶ ἀποδυναμώνοντας τοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν.

Ὁ Ἅγιος εἶχε μυστικὴ, ἡσυχαστικὴ ζωὴ, γευόταν τὴν προσευχήν, ὡς ἔνωση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Μὲ τὴν προσευχήν του, ποὺ ἔφτανε στὸν Θρόνον τοῦ Θεοῦ, ἔσωζε καὶ σώζει πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ κινδύνους. Ἡ σκληρὴ του ἄσκηση τοῦ χάρισε τὴν εὐωδίαν τοῦ σώματός του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσθένειαν. Ἀξιώθηκε τῆς εὐωδίας τοῦ σώματός του ἐν ζωῇ, καθὼς καὶ τὸ πέρασμά του ἦταν εὐῶδες, εὐωδία ἢ ὁποῖα θὰ ἐξέλθει καὶ ἀπὸ τὸ μνήμα του μετὰ τὴν ἐκταφήν του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συμπλήρωσε τίς ἡμέρας τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, μὲ ἄκρα

περισυλλογή καὶ ἱερὰ κατάνυξη, ἐνῶ λίγο πρὶν τὸ τέλος ἡ τελευταία φράση του ἦταν «Ὁ Κύριος, ὁ Κύριος, ὁ Κύριος». Ἡ ὁμολογία αὐτὴ ἦταν ἡ βεβαίωση τῆς ἐν Χριστῷ πορείας του καὶ τελειώσεως.

Αὐτὸ ποὺ πραγματικὰ φανέρωσε τὴν ἀγιότητα τοῦ Ὁσίου, ἦταν ἡ μυροβλυσία ἐκ τοῦ τάφου του. Ἦταν ἓνα πυκνὸ νέφος θείας εὐωδίας ποὺ κάλυψε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τῆς Μονῆς καὶ τὸ θεϊκὸ αὐτὸ σημεῖο ἔγινε γνωστὸ σ' ὅλο τὸ νησί. Ὅλοι αἰσθάνονταν τὴν εὐωδία τοῦ λειψάνου του χιλιόμετρα μακριά, καὶ ὅλοι ἔτρεχαν πρὸς τὸ μοναστήρι γιὰ νὰ τὸν δοῦν, νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ νὰ προσευχηθοῦν ἐνώπιόν του.

Μετὰ ἀπὸ 10 ἔτη, ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἁγίων λειψάνων του, στὶς 7 Ἀπριλίου 1957. Ἐνα πυκνὸ νέφος θείας εὐωδίας κάλυψε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ. Τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ὁσίου μεταφέρθηκε σὲ λάρνακα, στὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου. Ἡ ἐπίσημη ἀγιοποίηση τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Νέου ἔγινε διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως τὴν 19η Φεβρουαρίου 1992.

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΡΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ